

søgte at føre ud i Livet eller gennem Kombinationer at fortsætte, ikke faldet paa de rette. Hans blinde Tillid til og Trøskab mod de Mennesker, han en Gang havde fattet Tillid til, har ført til de uhyre Tab, Banken har lidt. Det er en løjerlig Forestilling, at det skulde være hans private Spekulationer, hvorigennem der, som dethedder saa smukt, er svindlet mange Millioner bort. Det er i Virkeligheden 2—3 store Foretagender, der har ødelagt Banken, og det er vigtigere, synes det mig, at se, at hele denne Affære er et nyt Blad i Bankvæsenets Historie, der bekræfter den gamle Sandhed om Umuligheden af at staa imod en nedadgaaende Konjunktur, end at raabe „Svindler“ efter ham. Det kan man jo overlade til Socialdemokratiets *mob*. Betegnende for ham var det Ord, han en Gang brugte: „Jeg tror paa Mirakler“. Det er en anden Slags Mennesker end dem, der kan staa en Nedgangsperiode igennem. Jeg har selv en Gang i denne Sal ved en skandinaviske Kongres henpeget paa dette Ord og samtidig mindet om den bekendte Historie om Manden i Himmerig, der for at adspredde sig faar et Slag Kort med Sct. Peder, men, inden han begynder, siger: Nu ingen Mirakler! og tilføjet: Det er netop det slemmeste for Optimisten, at der kommer det Tidspunkt, da Miraklerne udebliver, og saa faar han en naturlig Fristelse til selv at forsøge paa at lave dem, til at *corriger la fortune*, som Franskmandene siger. Det er netop det, der har været det farlige i dette Tilfælde. For mig er der i Glückstadts hele Skæbne et tragisk Moment, som skulde frembringe andre Følelser hos Mennesker end Forfølgelsessyge.

Da det imidlertid blev klart, at Tabene var saa store, at man ikke kunde nøjes med den Besked, man havde givet Offentligheden i Foraaret, gjaldt det altsaa om, da vi kom til Forsommeren, at forsøge paa gennem en Rekonstruktion at skaffe nye Penge til Veje og at genskabe Tilliden, og hvorledes gik det da? Saa skete det det, som jeg i denne sene Aftentime ikke udførligt skal dvæle ved, at man henvendte sig til Nationalbanken og fik fat i Handelsministeren og Statsministeren, og Resultatet blev det noksom bekendte Communiqué af 9. Juli, om hvilket der er sagt

mange haarde Ord, efter min Mening ikke Ord, der var haarde nok. Der er i dette Cirkulære den Ejendommelighed, at der er to sidestillede Sætninger. Først den, hvor der staaar, at „efter en af *Banken*“ — disse Ord er selvfølgelig ikke understreget, som jeg her understreger dem ved at hæve Stemmen — for kort Tid siden sket Vurdering viste det sig, at Bankens egen Kapital omtrent svarede til den nuværende Kursværdi af 110, naar man regnede med sandsynlige Tab, og saa kommer den anden Sætning, der korresponderer hermed og lyder saaledes: „Da imidlertid en af Bankinspektøren foretagne Gennemgang af Landmandsbankens Engagementer nu er afsluttet, har man efter Samraad med Handelsministeren og Nationalbanken ment det rigtigt allerede paa nærværende Tidspunkt at fastlægge den Linie, der bør følges“. Nu er det rigtigt, som Nationalbankdirektør Ussing gør gældende i sin ofte omtalte Redegørelse fra i Forgaars, at der jo ikke staaar noget om, at de to Opgørelser, den af Banken foretagne og den af Bankinspektøren foretagne, har givet samme Resultat. Det staaar der ikke. Nej, det staaar der ikke, og jeg vil næsten sige, at det er det graverende ved det. Det er det graverende ved det, at den, der kan læse rigtigt, han kan læse det, men den, der læser som almindelige Læsere — og almindelige Læsere læser altid overfladisk, navnlig Bladlæsere er ligefrem vænnet af Aviserne selv til at læse overfladisk, hvordan skulde vi ellers komme igennem Aviserne, dem gennemøjer vi altid, ingen af os fæster i den Grad Opmærksomheden ved Enkelthederne —, han kan ikke læse det, og naar det er saaledes, maa man uvilkaarlig spørge, hvad der kan have foranlediget Nationalbankens Direktør til at godkende en Erklæring, hvori Ordene synes med Forsæt sat paa Skruer. Hvorfor, maa man spørge, er Bankinspektørens Undersøgelse overhovedet nævnt? Dette er det springende Punkt: *Hvorfor er Bankinspektørens Undersøgelse overhovedet nævnt?* Thi naar Sandheden om, at der var 87 Mill. Kr.'s Forskel paa det af ham opgjorte Tab og det af Banken opgjorte, alligevel skulde fordølges — og det var det, de Herrer blev enige om —, hvorfor kunde